

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва

“HUTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children

Видає Головна Пластова Вулава

Відповідальний редактор:
пл. сен. Леся Храплива

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York 9, New York

Адмініструє

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“PLAST” Inc.
140-142 Second Avenue
New York 3, N. Y.

Обкладинка роботи Ніни Мудрик-Мрид

З М І С Т:

Леся Українка:	
Мамо, іде вже зима	2
Ле. К.:	
Середнянська гора	5
Як передагнемоя на цьогорічну забаву	9
Світляна Луцька:	
Мала поетка	12
„Готуйсь” дякує за побажання	14
Сестричка Оксана:	
Чи знаєте, що	18

УВАГА!

УВАГА!

**ЧИ ЗНАЄТЕ, ЩО МОЖНА НАБУТИ
В НАШІ АДМІНІСТРАЦІ**

ДАВНІ РІЧНИКИ „ГОТУЙСЬ”

Ціна:

Повний комплет (59 чисел)	9.00 дол.
Один річник (10 чисел)	2.00 дол.
Поодинокє число	0.20 дол.

Замовляйте їх швидко для Вас
і в дарунку для Ваших Друзів!

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 2 (63)

Лютий

1961

„... МОЛІТЕСЬ БОГУ
І ЗГАДУЙТЕ ОДИН ДРУГОГО,
СВОЮ УКРАЇНУ ЛЮБІТЬ!”...

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

Леся Українка

МАМО, ІДЕ ВЖЕ ЗИМА

„Мамо, іде вже зима,
Снігом травицю вкриває,
В гаю пташок вже немає...
Мамо, чи кожна пташина
В вирій на зиму літає?“
В ньки спитала дитина.
„Ні, не кожна“, одказує мати, —
„Онде бачиш, пташина сивенька
Скаче швидко отам біля хати, —
Ще зосталась пташина
(маленька“.

„Чом же вона не втіка?
Нащо морозу чека?“ —

„Не боїться морозу вона.
Не покине країни рідної,
Жде, що знову прилине весна“.

„Мамо, ті сиві пташки
Сміливі, напевне, ще й дуже,
Чи то безпечні такі, —
Чуєш, цвирінькають так,
Мов їм про зиму байдуже!
Бач — розспівалися як!“

„Спів пташині потіха одна, —
Хоч голодна, співа веселенько,
Розважає пташине серденько,
Жде, що знову прилине весна“.

„Не байдуже тій пташці,
(мій синку,
Мусить пташка малесенька
дбати,
Де б водиці дістати краплинку,
Де б під снігом поживу шукати“.

„Нащо ж співає? Чудна!
Краще шукала-б зерна!“

Найславніша наша поетка і письменниця ЛЕСЯ УКРАЇНКА народилася в тій частині України, що зветься Волинь, дня 25 лютого 1871 року. Позисліть, скільки років тому це сталося! Ми згадуємо Її в лютому, в місяці Її уродин. Згадують Її не лиш всі дорослі українці, але й ми, українські діти. Бо писала Вона теж і багато для дітей. І допомагала своїй мамі, Олені Пгіліці, видавати газетку для дітей, таку, як тепер „Готуйсь” чи „Веселка”. Називалася ця газетка „Дзвінок”.

Леся Українка померла вже 48 років тому, але ми завжди будемо Її пам'ятати.

А тут і Її світлина, як вона ще малою дівчинкою радо вдягала український одяг, такий самий, як носили всі дівчатка на Волині.

„ГОТУЙСЬ” ГОВОРИТЬ ДО СВОЇХ ЧИТАЧІВ

Дорогі мої Читачі!

Ну й відсвяткували ми Різдво, Новий Рік та Йордан. Тепер повернулися Ви знов до праці, у школу, а я знов приходжу до Вас. Бо багато цікавого маю Вам сказати: і про нашу славну поетку Лесю Українку, і про маленьку, хоч не нашу, поеточку Міну Друет.

Але ще щось куди важніше хочу Вам сказати, бо це Вам знати необхідно: хочу сказати Вам, кому присвячують цей, тисяча дев'яност шістдесят перший рік всі українці в цілому світі. Ви знаєте Того, кому цей рік присвячений, і нема в світі такого українця чи українки, що Його б не знали: це Тарас Шевченко. І саме цього року минає сто літ від хвилини Його смерти. Тому й цілий той рік будемо Його згадувати, писати та говорити про Нього.

Кожна країна має своїх великих поетів. І кожний нарід читає, вивчає їх вірші та вчиться із них. Але ніюдин нарід так не шанує свого найбільшого поета, як ми Тараса Шевченка. І ми знаємо, чому ми це робимо. А чому?

— Бо Його вірші дуже гарні! — Так! Він славиться красою своїх віршів не лиш поміж українськими, але й поміж чужими поетами. Не лиш українці, але й чужинці захоплюються Ним.

— Бо Він сам багато витерпів, багато намучився, за те, що писав про Україну! І це правда. Шевченка тримали у в'язниці, і в далеку чужину, в пустиню заслали, за те, що писав про Україну. І за те ми шануємо Його, що не боявся терпіння, а таки далі писав.

Але найбільше шануємо Його за те, що в своїх віршах Він сказав, як нам жити та що нам робити. Послухайте:

— „Моліться Богу
І згадуйте один другого,
Свою Україну любіть!”...

Так сказав своїм друзям, що жили й працювали разом з ним. Так сказав не лиш їм, але й усім українцям, і нам, українським новачкам та новакам.

І тому будемо в цьому році слухати, що Він нам сказав. А як же слухати? — Так, що будемо читати Його вірші. В кожного та кожної у Вас в хаті є Його книжка „Кобзар”. А якщо нема, навіть не кажіть нікому, тільки скоренько просіть Батьків, щоб Вам його купили, бо не мати в хаті „Кобзаря” — великий сором для новака!

Отже, відчиніть „Кобзаря” та читайте його. Ви ж ходите в українську школу та вмiєте читати по-українськи! Читайте й слухайте, що сказав Тарас Шевченко. Вам сказав, не комусь другому. Кожному з Вас!

А що ще зробити, щоб як слід Його вшанувати, скажу Вам, коли прийду за місяць. Бо це й буде березень, той місяць, що в ньому вшановуємо і роковини народин і Його смерти.

Але ж до того часу Ви вже багато-багато Його віршів прочитасте!/? Правда?

— Я так і знав, що Ви мені це радо обiцяєте й дотримаете слова!

Ваш „Готуйсь”

СЕРЕДНЯНСЬКА ГОРА

Сталося воно недавно. Таки у нас, в Україні.

Бачили це соснові бори Калущини*). Бачили сумні села на Підгір'ї. Дивувався Львів, вогняну заграву спостерігаючи. Середнянська гора горіла. Вогнем, що не згоряє, палала. Світлом, що не осліплює, світилась. Небо те місце осіяло, де Мати Божа стопами своїми на цій землі стала.

У сьйві дванадцяти зір над головою, у сніжних ризах, Цариця Неба в українські землі з'явилась.

Дівчинці Ганнусі волю свою святу відкрила. Джерело посвятити веліла, статую в печері хотіла мати.

— „Доню моя“, — казала, — „багато ласк маю, а ніхто не просить“ . . .

Сумувала. Ясна Пані своїм дітям помагати хоче, а вони не просять, не молять, хоч самі у темряві розпачі ходять.

— З рук благодатних ласки промінням спливали. Джерело кришталне живою водою взялось. І стали люди із сіл і міст, близьких і далеких, — на Ясну Гору поспішати. На святому місці сердечно Матері Божій дякувати. Квітами-вінками печеру прибирати. Стали вони живою водою очі сліпі, рани тяжкі, промивати.

Сліпі прозрівали.

Хворі видужували.

Незчисленних ласк благодатних люди зазнавали.

У стіп Божої Матері, милосердя просячи, плакали-ридали.

Почули про це вороги жорстокі, безбожні зайди. Кругом вартових ставляли, людей на Ясну Гору Середнянську не пускали, би́ли їх, зневажали.

Та не сила їм було людей зупинити!

Вночі-опівночі тайкома сходились, Служби Божі відправляли. Досвіта пташки пісень співали, цілюще джерело журчало. Безпечно було людям усім у стіп Божої Матері. Безпечно! . .

Іноді бувало, непроглядна мряка Ясну Гору закривала. Небажаній, недобрій людині стежка на гору з-перед очей зовсім зникла.

Двадцять разів упродовж року дівчинка Ганнуся Божу Матір очима своїми оглядала. Бачила смуток у Пречистої, бо в людей віра не сильна, життя не побожне. Бачила Ганнуся, як Пречиста Діва навколішках „Отче Наш“ до Всевишнього за нас мовила.

Плакала Ганнуся. Гарячими сльозами молитви свої зрошуючи до стіп Володарки нашої складала.

За всіх молилась-просила: за тих, що по в'язницях, за тих, що через любов до свого народу в

сибірських снігах пропадають, за тих, що Батьківщину покинувши, по чужих країнах місця поселення шукають. За старих, молодих і діток малих. За Святу Церкву нашу, за всю Україну, гаряче Господа просила: щоб Україна вільна стала, щоб її сини-дочки свobodно, явно Бога славити могли, щоб для добра і правди в світі жили.

Щирим-покірним серцем дякувала, що Божа Мати про нас пам'ятає. Як за давніх часів з татарської потопа Вона нас спасла — так тепер знак нам подала: у вірі, любові за правду сміливо стояти. Безнастанно трудитись,

працювати, на Божу поміч уповаючи.

*) Калуш — містечко в Західній Україні, на Підгір'ї, тобто під горами Карпатами. Воно славиться тим, що там видобувають із землі потасову сіль, яку вживають у господарстві.

Кілька років тому біля села Середнього в Калущині появилася була Мати Божа, і люди, не зважаючи на заборони большевиків, стали сходитися туди, до чудотворного джерела. Большевики не лиш забороняли ходити туди, але й висміювали людей, кажучи, що ніяке чудо там не сталося, що це тільки видумка. Та все ж таки люди сходилися, молилися, і вода з джерела помагала хворим. І до сьогодні так діється, а большевики ніяк не можуть цьому перешкодити.

Учні української школи при церкві Св. Отця Миколая в Брукліні, в Америці, всі виступали цього року у святомиколаївській виставці. Багато з них досі ще не знало навіть української мови, але тепер вони всі пильно вивчають її в школі, бож вони українці. На першій світліні янголи: Вірджинія Кудлак, Аня Бздел та Аня Галес друкують та пакують в небі українські книжки для дітей. На другій світліні діти в українській школі дожидають святого Миколая. Зліва до права: Оксана Несторук (стоїть, виголошує віршик), Ганнуся Рогожа, Тереска Кудлак, Наталя Білаш, Степан Гінда, Іван Гусяк.

Дорогий Готуїсь!

Ми ристили нашу долівку, щоб на
весну мати листе гніздерко.

Ведро було важке, але ми несли його
вдвійку.

Фрабина не хотіла стояти, але ми
ві її держали, щоб Гома не впала,

Мити долівку було
нечерво, але ми по-
ділилися, кожна по
кусочку.

Ми повішали ікони і образи, бо їм
мило буде висіти на листих стінах.
А тепер перед кожними сходинами
одна з нас буде пораджувати, щоб
доловка завжди аж блищала!

Твої листівки
Ластівочки.

Э

е = и ня

3

-и

~~МЕН~~

Е = Т

ОВА = ЮС

~~Э~~

А

ЧИТЬ
В

Мал. И. Савойка

РЕБУСИКИ

Вони виглядають дуже простенькі, правда? Ви ж уже куди трудніші розв'язували! То й цим дайте раду. А кожний із них — це назва одного твору нашої поетки й письменниці Лесі Українки, тієї самої, що її світлину та віршик бачите у цьому числі „Готуйсь”. Ну-мо, розгадайте! А розгадку не забудьте прислати до „Готуйсь”!

ЯК ПЕРЕДЯГНЕМОСЯ НА ЦЬОГОРІЧНЮ ЗАБАВУ

Після Різдва та Йордану пічнеться час, що його називаємо „м'ясниці”. Тоді можна всім бавитися та веселитися, і тоді багато новацьких Гнізд влаштовує забави. На ці забави новацтво звичайно передягається, щоб на кілька годин вдавати, ніби то хтось інший, а не лиш новак чи новачка. Ваші добрі Матері вже сьогодні турбуються, які найкращі одяги Вам пошити. Але такий одяг не мусить бути ні дорогий, ні вибагливий. Важно лиш, щоб був він цікавий, щоб Ви справді когось представляли. Звичайно, на такій забаві найбільше „квіток” та „звіряток”. Ці одяги кожний вже знає, хоч і вони можуть бути дуже милі. А ви попробуйте передягнутися цього року трохи інакше. Тут „Готуйсь” хоче Вам допомогти, подаючи деякі взори.

Так братчик і сестричка можуть передягнутися за українського князя та княгиню. Можна собі навіть вибрати імена, котрого саме князя та княгиню Ви представляєте. Можете бути князем Ігорем, що то воював з половцями, та його дружиною, Прісею Ярославною, що в гóроді Путивлі вижидала його, чи якимсь іншим князем і княгинею.

А коли ми вже говоримо про історію України, то два брати, чи то добрі приятелі, можуть бути Кирило Кожум'якою та змієм, що його Кирило вбив. Кирило одягнений у шкіри, що їх сам виправляв, та має здоровенну довбню, що нею вбив змія. А „змії” має голову змія на своїй голові, а решту тягне за собою. Тільки хай Кирило не пробує його вбивати таки в забавовій залі!

Хто з Вас пильно читає „Готуйсь”, може хотіти на кілька годин стати „Готуйсем”. Вдягне новацьку шапочку та черевики зі шкарпетками від однострою, а на себе — картонову обкладинку з написом „Готуйсь” та відповідними малюнками.

А може хто хоче бути „Дідусь-Цілий-Рочок”? Він старенький, бо вже багато років проминуло, відколи він панує. Тому й палицею мусить підпиратися. А в другій руці держить пісковий годинник,

що його вживали в старовину, коли ще не знали пружинних годинників. Коли перевернемо такий годинник, пісок пересипається через маленький отвір з горішньої посудини в долішню, а коли весь пересиплеться — це знак, що минула година. „Цілий-Рочок” має зобра-

Мал. Р. Баб'юк

жену зиму та літо на переді свого одягу, а весну з осінню на плечах. Як вони зображені — пригляньтесь малюнкові.

Нічка-чарівниченька має місяць-молодик на голівці та синю сорочечку, посипану зорями. Царівна-казка має гостроверху шапку чарівниці а на суконці нашитий каганець-лямпочку, що нею світили люди колись у давні часи. Бо ж Ви знаєте, що всі казки діялися „колись давно”.

Тільки ця новачка, що завжди дуже чемна та добре вчиться в українській школі, може передягнутися за „Червону Калину”. Бо червона калина, не лиш кущ із ягідками, але й знак волі України. Така новачка вдягне ясно зелену суконку, а на ній нашитий листок калини і намистини-ягідки. На голові теж китичка таких ягідок. А „дніпрова рибка” вдягнеться в суконку синьої, воднистої барви з нашитою великою золотою рибкою спереду. Ще й гачок рибальський почіпить на голівку.

Бачите, як цікаво можна передягнутися, щоб було весело і Вам, і всім, хто буде бавитися з Вами! А потім зробіть світлину в цьому одягу та перешліть її до „Готуйсь”!

А БИЙТЕ ХЛЯПА!..

Чортик Хляп, що його вже добре знають усі читачі „Готуйсь”, знов закрався до нашої редакції та перекинув одне слово у числі за грудень.

Мало там бути написане, що Табір Новаків „Наш Ліс” на Вовчий Тропі в Іст Четгем, Америка,

склав на пресовий фонд „Готуйсь” 21 доляр та 94 центи. Це все правда, тільки ж табір не називався „Наше Гніздо”, а „Наш Ліс”. „Готуйсь” дуже перепрошує табір „Наш Ліс” за цю помилку та ще раз дякує за гарний даток на фонд.

МАЛА ПОЕТКА

Мінú, мала, восьмилітня дівчинка, сиділа за письмовим столом та щось пильно писала. Її великі очі блищали розумно та, здавалося, були задивлені в себе. В сусідній кімнаті сиділи поважні старші люди: поети. критики¹⁾, професори і прибрана мама Мінú. Всі вони чекали на вислід, бо Мінú складала іспит. Вона мала, вісімлітня француженка, Мінú Друет писала чудові вірші, але ніхто не хотів повірити в те, що мала дівчинка може писати такі поезії: — Бо як же й можна повірити, — говорили всі старші, — коли Мінú до шостого року життя була калікою? Вона терпіла на параліч, який обезсилив її м'язи і нервову систему так, що навіть не могла говорити. Лікарі відмовилися лікувати її, бо їй вже ніщо не допоможе. Але одного дня, коли Мінú сиділа біля відчиненого радіоприймача, з якого лунала музика Баха²⁾, — вона нараз заговорила. І з цього дня Мінú немов перемінилася. В її голові повставали прекрасні ритми й рими³⁾, що їх вона переливала на папір.

І ось тепер відчинилися рвучко двері кімнати і Мінú вибігла, тримаючи кусок паперу в одній

руці, а плюшового ведмедика в другій. На папері був накреслений дитячим письмом новий вірш Мінú. Жюрі⁴⁾, що ждало, стало з зацікавленням розглядати її вірш, а вона тим часом забавлялася плюшовим ведмедиком. І з цього дня повірили всі, що Мінú має надзвичайний талант і пише вірші сама, без допомоги мами.

У 1957 році вийшла її збірка поезій під наголовком „Дерево — мій друже”. Тоді Мінú було всього дев'ять років.

Мінú Друет живе зі своєю прибраною мамою у Франції в місті Парижі. Живуть вони на третьому поверсі невеличкого будинку.

Крім таланту писати поезії, Мінú теж гарно грає на фортепіані, здібна в математиці та гарно танцює.

Тепер Мінú тринадцять років і вже вийшла друком друга збірка її поезій: „Місячний рибалка”. Цією маленькою дівчинкою зацікавився цілий світ. Її твори друкують в багатьох журналах, часто в перекладах на інші мови. Але Мінú й далі залишилася маленькою дівчинкою. Вона грає собі до сну на гітарі та засипляє кожного вечора, пригортаючи плюшового ведмедика.

1) Критик — людина, що розуміється на письменстві та вмiє оцінювати його.

2) Бах, Йоган Себастьян, славний німецький композитор, що написав багато гарних музичних творів, найбільше на релігійні теми.

3) Рими та ритми — засоби віршування.

4) Жюрі — (французьке слово) — люди, що оцінюють вислід якоїсь праці.

П І С Н Я

(Уривок)

Моє серце — легенький вітрильник,
його щогла висока, як звук,
сумна, як чайки скигління,
вона пнеться вгору,
як погляд, що шукає чогось там далеко...
Щогла мого серця струнка,
як шпиль церкви,
що пнеться до неба,
шукаючи Бога.

Моє серце — легенький вітрильник
вітрильник самотній, без подорожніх,
на покладі його тільки мій смуток...

Переклала сестричка Світляна Луцька

Таку гарну, ручно мальовану карточку з привітом прислали нам новаци із Австралії зі свого табору.

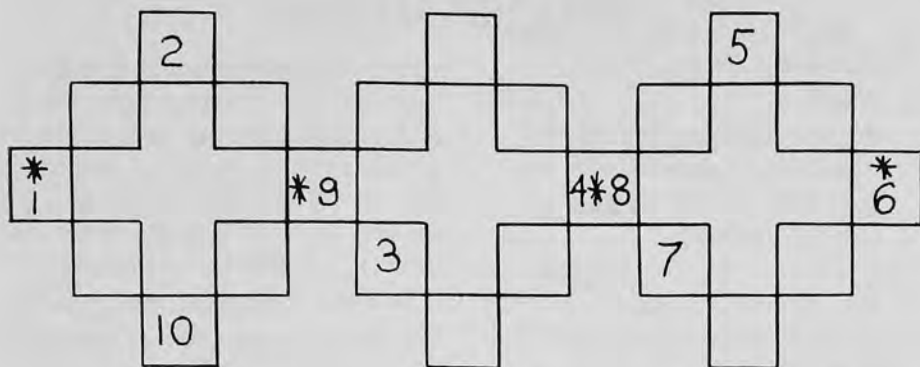
„ГОТУЙСЬ” ДЯКУЄ ЗА ПОБАЖАННЯ

Як кожного року, так і тепер, перед Різдвяними Святами, дістав „Готуйсь” дуже й дуже багато листів — привітів від своїх Читачів. Мило було йому відчиняти повну-повнісіньку поштову скриньку та прочитувати щирі й добрі слова від своїх Знайомих, від тих, що до них стукає він у двері кожного місяця. А що годі всім відписати та подякувати, то він містить тут свою подяку, таку ж саму щирю та добру, як були ці всі побажання. Хай і Вас благословить Новонароджений Ісусик та хай цей Новий Рік буде для Вас щасливий і вдалий!

Різдвяні побажання прислали:

Головна Пластова Булава, Новацький Журнал Братчиків та Сестричок „Вогонь Орлиної Ради”, Булава та Учасники табору „Балка Сірого Лева” з Австралії (тепер у них літо та відбуваються табори!) з командантами: пл. сеньйором Христею Зарицькою та пл. сеньйором М. Свідерським, 8. Гніздо Новачок „Крилаті” у Вінніпегу, Рій „Синички”, роєва Маруся Михайлишин, сестричка пл. розв. Л. Греньків, Рій „Ластівки”, роєва Галя Онуфрійчук, сестричка пл. уч. О. Ярکو, Рій „Жайворонки”, роєва Ляриса Марунчак, сестричка пл. уч. О. Онуфрійчук, Рій „Чайки”, роєва Галя Шумада, сестрички пл. уч. Н. Шкільник, Рій „Метелики”,

роєва Тереня Трухан, сестричка пл. розв. Віра Гумницька, сестричка гніздова, пл. розв. Л. Греньків, Пластові Групи Акрон і Янгставн, Америка, Пластова Станиця Бостон, Америка, а між ними новацькі рої: „Бджілки”, сестричка Ірина Музика, роєва Леся Струж, писар Зоня Лось, рій „Ластівки”, сестричка Стефа Когут, роєва Христина Трухан, писар Оріся Станчак; Рій „Вовчики” в Лорейн, Америка: Ярема Клос, Марко Лучковський, Мирон Гаркач, Ігор Зубаль, Олег Погуляй, Орест Теребецький, Ігор Трипняк; 23. Гніздо „Карпатські Звірята” з Боффало, братчик Юрко Король, Гніздовий Ярослав Пришляк, новаки: Адьо Цьолко, Василько Дусанівський, Іко Фіглюс, Гоко Перейма, Роман Коновка, Михась Душенко, Андрійко Стецьків, Роман Вітрик, Стефко Головатий, Миросоє Сілдиш, Зеньо Кобрин, Ромчик Лоза, Богдан Чмола; Рої Новаків „Ведмедики”, „Вовчики” та новачок „Волошки” із Лорейну, Америка, Гніздо Новачок із Клівленду, Америка, з сестричкою Гніздовою Миросоєю Фур, Сестрички й новачки Гнізда „Степові Квіти” та „Лісові Квіти” з Нью Йорку, Америка; Рої „Зайчики” і „Баранчики” з Кентону, Америка, з братчиком Богданом та сестричкою Лярисою.

Мал. Р. Баб'юк

ЗАГАДКА

Дивна це загадка, і такої Ви ще досі не бачили, правда? І як це взятися за неї?! Зараз Вам скажемо: у квадратиках бачите числа. Кожне слово, що його зараз Вам напишемо, має починатися на одному числі, а кінчатися на наступному.

Так ось слово, що починається на „1”, а кінчається на „2”, матиме три букви, а значить:

- 1—2 Багато дерев разом
- 2—3 Великий рівний простір, порослий травою, що про нього часто співають в українських піснях (чотири букви)
- 3—4 Мешканець країни Персії
- 4—5 Багато овочевих дерев
- 5—6 Одна частина представлення на сцені
- 6—7 Місто на Криму
- 7—8 Знак у картах
- 8—9 Коли щось не нове, то
- 9—10 Ім'я першої жінки
- 10—1 Татарське село.

Букви на місцях хрестиків, читані зліва направо, дадуть ім'я славної української поетки та письменниці, що її вшановуємо у лютому.

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК

ЖОВТЕНЬ 1960:

Ребус:

Як між павами ворона
Поваги не має,
Так невчений в товаристві
Голову схилиє.

І. Франко

Три хлопці, складені з букв,
це: **новак, козак, стрілець.**

ЛИСТОПАД 1960:

Скриванка: На наших стрільців засілося аж чотири поляки: по одному на придорожніх деревах, та один в кущах по другому боці вулиці.

Як звірі приготувалися на зиму?

Зайчик заховався під деревом, бо він зимою не спить.

Ведмідь заліз у дупло старезного дерева, збудував собі там хатку, вирубав вікно, повісив занавіску з павутиня, а другою павутиною обкрився, сів на грибок, мов у вигідний фотель, по-

вісив, замість лампи зі стелі, жолудь із дуба. Перед ним столик з деревного гриба, що виростає з пня дерева, неначе поличка. На столику якась пожива (чи не мед, бо його ведмідь дуже любить!) у мисочці з жолуді.

Їжачок настелив собі м'якої дернини та засвітив у підземній норі лампу з гриба.

Хом'ячки та інші дрібні звірки вирили собі нори під корінням дерева, поставили ліжечка, хто з патиків, хто з цишок зі смереки, постелили килими із сухого листя, а одно таки на землі накрилося травою, а коло себе насипало жолуді, щоб можна, пробудившись, поласувати.

Добрі розгадки прислали:

Юрко Шевчук з Нью Йорку, Америка, Сяня Мостович з Люївіл, Америка, Мелася Чайківська з Кліфтону, Америка.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ГОТУЙСЬ” СКЛАЛИ:

Пластова Станиця в Сиракюз, Америка — 55 дол. 75 центів, потім окремо Юначки із Сиракюз заробили 15 дол. 50 центів, влаштувавши літературний вечір і переслали теж на „Готуйсь”, а гуртки юначок „Незабудьки” та „Волошки” із Бінгемптону за колядували 34 дол. 20 центів.

Ліда та Люба Бойко з Едмонтону склали 1 дол. 50 центів, Володимир Луцик з Торонта — 2

дол., Віра Янович із Чешпір, Америка — 3 дол., Табір „Польові Квіти” із Бобрівки біля Гартфорду, Америка — 6 дол., Богдан Шкоропад із Едмонтону, Канада — 1 дол., Вуйко Смок із Шікаго, Америка, 1 дол. 50 центів.

„Готуйсь” щиро дякує за ці всі пожертви, особливо за ті, що їх заробили новачки та пластуни власними трудами.

НОВАЦЬКИЙ СЛОВНИК

Крига —
the ice-peck
die Eisscholle

Лід —
ice
das Eis

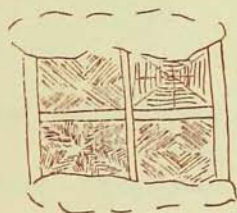
Метелиця —
snow-storm
der Schnee-sturm

Борулька —
icicle
der Eiszapfen

Іней —
Frost
der Reif

Снігова баба —
Snowman
der Schneeman

Подала сестр. Світлана Луцька
Мал. сестричка Ксеня Кльофас

Чи Ви вже вплатили передплату

за

„ГОТУЙСЬ”

на 1961 рік?

Це тільки 2.50 доляра.

Пересилати на адресу Крайової
Пластової Старшини на ЗДА:

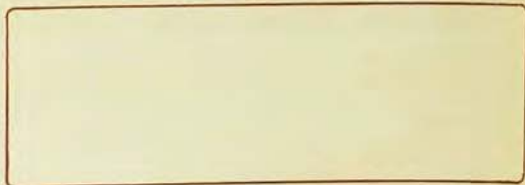
„P L A S T”

140—142 2nd Avenue,
New York 3, N. Y., USA

From:

„P L A S T”, I n c.
140-142 2nd Ave
New York 3, N. Y.

To:

Наша киця вишивала...

ЯК ПШЛА В ДОМІВКУ ГАЛЯ,
КИЦЯ ДАЛІ ВИШИВАЛА.
ВИЛЗЛА НА ПОДУЩИНУ,
ВОРКОТІЛА ЩОСЬ БЕЗВПИНУ.
НАМОТАЛА ТАК БАГАТО,
ЩО Й НІЯК ТУТ РОЗІБРАТИСЬ —
ВСЕ ТОГО, ЩО НЕ ЗАЖДАЛА,
АЖ ПРИЙДЕ ЗІ СХОДИН ГАЛЯ!

Мал. Х. Зелінська

ЧИ ЗНАЄТЕ ЩО...

... в Америці живе ще досі біля двісті племен індіан (в окремих округах „резерватах”). Вживають вони 55 різних мов.

... якби земна куля була зроблена з льоду, сонце розтопило б її через шіснадцять і пів хвилини.

... науковці доказують, що середина земної кулі — це чисте залізо, розігріте до 12.000 ступенів тепла.

... найменше неграмотних у Японії. Там тільки кожна сота людина не вміє читати та писати, всі інші вміють.

... слоні — дуже важкі. Навіть найменше слонятко важить 200 до 300 фунтів, тобто 100 до 150 кілограмів.

... вивірки (білки) перескакують з дерева на дерево віддалі 10 до 15 стіп, тобто три і пів до п'ять метрів. Зате на землі не зможуть скочити далі, як на п'ять стіп.

Подала сестричка Оксана